Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Güntelberg, Carl Frederik.; af Carl Frederik Güntelberg.
Titel | Title:	Lulu : Romantisk Opera
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos Jens Hostrup Schultz, 1824
Fysiske størrelse | Physical extent:	110 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130022084667
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Lulu.

Romantisk Opera

af

Carl Frederik Güntelberg.

Kjøbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1824.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Kammerherre

Adam Wilhelm Greve af Moltke

til

Bregentved,

Deputeret i det kongelige Rentekammer og for Finantserne ꝛc. ꝛc., Commandeur af Dannebrog.

Videnskabernes og Kunsternes

hulde Beskytter

taknemmeligst helliget.

Dybt sørged' Danmark ved Din Faders Minde;
Med Taarer Muserne om Urnen svæved';
Det Ædle, Store, Skjønne, Gode bæved';
Thi, ak! hans Lige sjelden var at finde.

Men daadbesjelt Dit fromme Bryst sig hæved':
Ei Danmark saae sin Aftenstjerne svinde,
Før atter glad det maatte Krandse binde;
Thi klart i Dig Din store Fader leved'.

O! hvo som blot Dit skjønne Hjerte kjender,
Til Lysets Tempel sig forædlet svinger;
Thi Kjærlighed Dit Blik og Tillid tænder.

Fra Drømmens Land en Blomsterknop jeg bringer;
Og tillidsfuld den mod Din Soel sig vender;
Thi kjærligt løste Du min Længsels Vinger.

Lulu.

Personer.

Prinds Lulu.
Periferihme, en Fee.
Sidi, hendes Datter.
Vela, en ung Hyrdinde, Sidis Legesøster.
Dilfeng, Magier.
Barca, en Dverg.
En lille Pige.
En Hyrde.
En Hyrdinde.

Chor.

Hyrder og Hyrdinder.
Hexe.
Alfer.
Elementaraander.

Første Handling.

Vild Skov.

I Baggrunden Periferihmes Lund, omgiven af Fjelde, hvis Toppe Aftensolen forgylder. Vela betragter tankefuldt en lille Pige, der er beskjæftiget med at binde en Krands. Hyrder og Hyrdinder komme efterhaanden frem imellem Træerne.

Chor.

See her, og der;
O see, hvilket tryllende Skær!
Drangernes guldblanke Luer,
Og de glødende Druer!
Og hist under Qvist,
Hvilken Glands!
Hvilken Sommerfugl-Dands
Om den duftende Krands!
Nys forte Trolde
I Svovelduften

Paa røde Skjolde
Foer gjennem Luften;
Og Hexeqvinder
Sig tause snege
Med gustne Kinder
Om nøgne Ege.
Men nu, o see:
Hvilken Lilliesnee!
Hvilken Rosenglød
I Lundens hellige Skjød!
Hør! —
O, hør Vagtlens Slag
Under hvælvede Tag!
Og den rislende Bæk
Gjennem lysgrønne Hæk! —
See Violerne blaae
Med de glimrende Dugkroner paa!
O Lyst,
Som besjæler mit Bryst!

Nogle Hyrder og Hyrdinder
(styrte aandeløse ud af Skoven).

O Himmel, frels os!

Andre.

Hvilken Jammer!

Chor.

Hvad Uheld? hvilken Skræk!

En Hyrde.

En Tiger

I Skoven raser; Tungen flammer;

Og efter Blod Uhyret skriger.

Chor.

Den stormer hid! Hør Skoven knage!

Vildt river den i Grenens Gitter,

Med blodig Klo den Træet splitter,

Og kaster Jorden høit tilbage.

O Himmel, frels os! Hvilken Jammer!

I Fraad' og Damp den hist fremstiger:

Død lyner Diet, Tungen flammer;

Og efter Blod Uhyret skriger.

Blomsten visner;

Fuglen klynker;

Hjertet iisner;

Hegnet synker.

Gud!

Recitativ.

Stille! — Over Buſk og Krat
Kraftig ſig en Jæger ſvinger;
Buen klinger;
Harmfuldt Dyret paa ham ſpringer.
Dæk ham, Gud, med dine Vinger! —
Rolig han ſom Klippen ſtaaer;
Herligt Kindens Blus ſig tænder,
Spydet han mod Fjenden ſender.
Ramt den fnyſer; Svælget brænder;
Kloen i hans Bryſt den ſlaaer. —
Taage for mit Die ſvæver;
Klippetung min Barm ſig hæver;
Hjertet bæver,
Sjelen frygter. —
Held os! Held, Uhyret flygter,
Vaander ſig i Skovens Nat.

Chor.

Bryd Jubel din Kjæde!
Til Glæde! til Glæde!
O ſalige Lyſt!

Med Blomsternes Klynger
Vor Skytsaand omslynger! —
Fra Dale og Vange
Gjentone i Sange
Vor jublende Røst!

(De tabe sig i Skoven).

Vela (træder frem).

De glade Toner dybt i Skoven svinde,
Paa Duft af Blomster Aftenvinden gynger,
Den frelste Moder sine Smaae omslynger,
Og Hyrden sin Hyrdinde.

Den lille Pige.

See, her er Krandsen, Vela!

Vela,
(uden at bemærke Barnet).

Hvor Solens Roser gløde smukt i Dalen,
De muntre Fugle flagre mellem Løvet;
Alt er saa glad, jeg ene staaer bedrøvet
I Blomsterdalen.
O, Sidi!

Barnet.

Altid tænker Du

Paa Sidi kun; vi Andre holde dog
Saa meget af dig.

Vela (tager Krandsen).

Gode Lille!

Barnet.

Jeg var saa bange for de smukke Blomster.
I Angsten knuged jeg dem til mit Bryst,
Som kunde de beskytte mig mod Faren;
Men intet Blad har krummet sig, nei intet!
See, Vela! seer Du her, den blaa Kjærminde,
Og Lilien her — og disse Rosenknopper!
O see dog, Vela! snart de briste vil
Af Purpur; seer Du?

Vela.

Lad os lægge Krandsen
Paa Busken hist.

Barnet.

O herligt, herligt!
Naar Lundens skjønne Fee saa træder ud
Med sine Alfer, i sin Straaleglands,
Saa svulme Knopperne og springe ud
Som fulde Roser?

Vela.

Kom! —

(De gaae hen til Lunden).

Lulu

(træder hurtigt ud af Skoven).

Forsvunden!

Af Pilen sporet Tigeren dog brød
Igjennem her; men Alt er roligt, fælsomt!
Ei mindste Spor; bedrog mig Synet da?
Det rørte sig, ha! — Tys! nei som forstenet
I Aftenrøden staaer det mørke Løv.
Hvor er jeg? hvilken hellig Stilhed!

Barnet (ved Lunden).

Hør!

Det var som Harper klang derinde.

Lulu.

Alt
Er her mig saa bekiendt. Fra hver en Blomst
En Barndoms Engel vinker; for hvert Blik
Et Minde aabner sig.

(Nærmer sig Lunden).

Vela (bliver ham vaer).

O Himmel!

Lulu.

Stille!

Hvad rasled hist?

Barnet
(pegende paa Lulu; til Vela).

Vor Skytsaand!

Lulu.

Hvilket Syn!

Nedtraadte Blomster! sønderrevne Krandse,
Og Spor af Blod! — saaledes altsaa — ha!
Nu skal du ikke undgaae mig.

(Vil ind i Lunden).

Vela (standsende ham).

Nei, vilde Jæger,
Derinde leger
Kun smaae Gazeller
Paa Blomstersnee,
Hvor eensom bygger
I Myrtheskygger,
Periferihme,
Den skjønne Fee.

Af fjendſke Aander
Sin Magt berøvet,
Hun ſvandt ſom Løvet
I Stormens Dands;
Da lukte Bækken
Sit klare Die;
Og Roſenhækken
Afrev ſin Krands.

Nu ſøde Frugter
Og Blomſter ſkjønne
Paa Vang den grønne
Hun atter ſtrøer;
Men, hvo forvoven
Gudinden ſkuer,
Hans Dine truer
Et evigt Sløv.

(Choret, ſom imidlertid har ladet ſig tilſyne, gjentager de fire ſidſte Stropher).

Lulu.

Periferihme! hvilken ſød Erindring
Opvækker dette Navn! —

Nogle Hyrder (bevæbnede med Spyd).

Der er han!

Lulu
(urolig over den tiltagende Mængde).

Ha! —

Hvis Tigeren brød ud!

En Hyrde.

Nei, raske Jæger!
Der er ei Fare meer. See denne Piil;
Du kjænder den; af Tigrens Side nys
Jeg selv uddrog den.

Lulu.

Sælsomt!

Vela.

Duggen falder;
Snart breder Maanen ud sit Sølvertæppe,
Og Alferne opføre deres Dandse;
Lad os forlade Helligdommen nu,
At intet Blik fortørne skal den Blide,
Hun snart vil nærme sig.

Hyrden (til Lulu).

Den hulde Fee
Er Kjærligheden selv; men Lundens Fred

Var hendes Paradis, og ubemærket
Hun elsked at uddele sine Gaver.
Tidt saaredes det fromme Hjerte dog
Af Blikke, som Nysgjærrigheden kasted
Til Lundens Helligdom; da blinded hun
Med sine Straaler den Forvovnes Øie,
Som trængte did.

En Hyrdinde.

Men Feens lille Datter,
Den milde Sidi gav os mangen Blomst,
Naar bange-glad vi nærmede os Lunden;
Det trøsted os.

Vela.

O Sidi!

Lulu.

Sidi? — nævned
Du Sidi ei? et venligt Barn, ei sandt?
Med dunkle Lokker, himmelklare Øine,
Og huld som Paradisets Engel? tael!
Hvor er hun? hvilken Angst! Du græder!

Vela.

Ak! —

Lulu.

Hvi skjælver saa Din Stemme?
Hvi Kinderne saa blege?

Vela.

O, kunde jeg vel glemme
Min Barndoms glade Lege!

Lulu.

O, siig, hvad i dit Hjerte
Formørker Uskylds Lyst!

Vela.

Jeg kan det ei, min Smerte
Har kun i Taarer Røst.

(Gaaer langsomt bort).

Hyrdinden.

Ja sørge maa hun vel, den arme Glut!
De holdt saameget af hinanden.

Hyrden.

Kom!
Hvad hjelper det at klage; Sidi er
Dog uden Redning.

Lulu.

Uden Redning?

Hyrdinden.

Spørg
Ei mere nu; det gruſomt var at dræbe
Vor Glæde i ſin Fødſel.

Lulu.

Bliv, o bliv!
Jeg kan mig ei fra dette Sted løsrive;
Her tuſind kjære Billeder henbølge
For min Erindring. Bliv, o bliv! Fortæl
Mig om det hulde Barn; o tael, det er
Som var hun med min Sjel forbunden!

Hyrdinden.

Ak!
Den grumme Dilfeng, vore Dales Rædſel,
En liſtig Magier, bortrøved hende.
Hver Glæde flygted; Feen ſelv forſvandt,
De lyſe Alfer drog med Hende bort,
Og Lunden øde ſtod; men pludſelig,
Som angſtomſpændt vi vilde juſt forlade
Vor kjære Dal, paa nøgne Fjeld det atter
Med Blomſter mylred, Harpetoner ſvæved
Igiennem Luften, tuſind Fugle qviddred,

Og Skoven vinked med sit friske Hang.
Vi studsed, jubled, Glæden gjorde dristig;
Men Dilfengs Dverg, den hadefulde Barca
I Skoven sneeg sig om, og skadefro
Uhyret paa os hidsed.

Lulu.

Ha! —

Hyrdinder (med Blomster; til Lulu).

Vor Skytsaand!

Lulu (med stigende Varme).

Høit svulmer mit Hjerte,
Til Daad det kalder mig;
Og Uskyld til Frelse
Mit Sværd jeg vier dig!

Chor.

Forgjæves mod Dilfeng
Dit Mod udruster sig;
Og Sværdet i Barmen
Du selv kun støder Dig.

Lulu.

Let henter Skovens Jæger
Den stolte Ørn fra Sky.

Chor.

Men dybt i Klippens Bæger
Er Troldens skumle Ly.

Lulu.

Ei smelter for Blikket af Trolde
Det Sværd, som er viet til Daad,
Og Faren maa lyde den Bolde
Som Havet den frelsende Baad;
Naar gjennem de fraadende Bølger
Sig skyder det glødende Bryst,
En Stjerne i Dybet det følger,
Og Ebenet hæver sin Kyst.

Vela,
(som er kommen tilbage).

Hist i mørke Fængsel,
Fra det arme Bryst,
Under Qval og Længsel
Klager Uskylds Røst.
Tungt for Diet svæver
Sorgens Taaresky;
Armen mat sig hæver,
Haabets Stjerner fly!

Lulu.

Stands Dine Klager,
Frelsen er nær;
Lynende drager
Hævnen sit Sværd.
Taagen skal svinde,
Morgenen gry;
Himlens Kjærminde
Straale paa ny.

Chor af Syrder.

Hans Røst mig besjæler,
Hans Mod opflammer mig,
Og glødende Armen,
Til Kamp opløfter sig!

Lulu.

Følger mig!
Styrter frem som de oprørte Vande!

Chor af Syrdinder.

Hvor de kæmpende Bølger sig blande,
Læs din Skjæbne i varslende Liig!

Lulu.

Frem til Seier!

Chor.

I Døden for dig!

Pyrdinder.

Følger ei! hør vor Røst!
Elskte, bliv ved mit Bryst!
Hist er Døden, o fly!
Her er Kjærligheds Ly.

Lulu.

Naar Heltens Lokker pryder
Den friske Laurbærkrands,
Da først det Møen fryder
At see i Diets Glands.
Da først med Ild hun klynger
Sig til hans kjække Barm,
Og seierstolt han slynger
Om Kampens Løn sin Arm.

Selv Tanken ei fremstilled
Saa kraftig ham, saa øm;
Det høie Heltebilled
Fordunkler Haab og Drøm.
I Farens Storme prøvet

Han som en Ceder staaer,
Og mellem Sommerløvet
Leer Møens Rosenvaar.

Da priser hans Bedrifter
Basunens Sølverrøst; —
Hun skuer Skjoldets Rifter
Og Vidnet paa hans Bryst;
Og som et Syn fra Himlen,
I Glædens blanke Liin,
Hun svæver gjennem Vrimlen
Og jubler: Han er min!

Chor.

Din Røst os besjeler;
Dit Mod opflammer os;
For Sidi at frelse
Vi Helved byde Trods.

Chor af Lysalfer (usynligt).

Stille, Hjerte, stille!
Styr ei Vovens Gang,
Nattergalens Trille,
Duggens Perleklang!

Gjør ei Bomsten bange;
Styr ei Lundens Fred,
Alfechorets Sange,
Feens Straalefjed!

Periferihme
(træder ud af Lunden; til Hyrderne).

Forlader os!

Lulu.

Kan den Forvovne Du
Tilgive, hulde Fee!

Feen.

Dit Komme var
Mig ei uventet.

Lulu.

O! som Harpetoner
Din Stemme klinger i mit Bryst.

Feen.

Jeg saae
Din Kamp med Tigren; — slaae ei Blikket ned!
Jeg hørte Dig opfordre Dalens Hyrder;
Dit Mod henrev mig. Kæmpe vilde Du
For Sidis Frelse; vel, jeg kan ei tvinge

Din Viljes Drneflugt; og ved Din Flamme
Udspringe mine Haabets Blomster; — dog
Før denne Kamp Du overilet fristet,
Saa hør mig, Lulu!

Lulu.

Tael, mit Hjerte dvæler
Ved Dine Læber, tael!

Feen.

Saa hør! — Da Sidi
I mine Arme smilte første Gang,
Og første Gang gjengjeldte mine Kjærtegn,
Jeg henrykt knæled i den tause Nat,
Og om et Tegn de høje Stjerner bad
Paa deres Ømhed for det skjønne Barn;
For sildigt, ak! jeg angrede mit Ønske!
Alt tusind Straaler gjennem Lunden brød,
Og fæsted sig som gyldne Harpestrænge
I Jordens Blomsterurner. Sidi jubled;
Fortroligt greb hun i den lyse Glands;
Min Aande standsed; — i sin spæde Haand
Den Lille holdt en fremmed Rosenknop,

Og sødeligt det klang: "modtag vor Gave!
Med Hende blomstrer den, og dufter, falmer;
Med hendes første Kjærlighed den aabner
Sin Purpurkalk, og Aandeverdner hylde
Dens underfulde Magt. Bevar vor Gave!"
Saa klang det sødeligt, mens Stjerneharpen
I Lundens Skygger glimrende forsvandt,
"Bevar vor Gave! eengang blomstrer kun
En himmelsk Rose paa den kolde Jord."

Lulu (for sig).

O søde Haab; min Drøm!

Feen.

Ved Sidis Hjerte
Jeg lagde Trylleblomsten. Meer og meer
Med hendes Skjønhed den udfolded sig,
Og meer og meer dens Undermagt sig viste.
I Lunden hæved sig et Paradiis,
Lysalfer flokked sig om Barnet; Sylpher
I Luftens Blaae usynligt sang; Undiner
Med Perlekrandse pryded hendes Haar,
Og Gnomer rakte hende gyldne Blomster.

Men snart jeg vaagnede af Drømmen, ak!
Den lumske Dilfeng havde ikke slumret;
I Klippens Dyb han slutted Rosen inde,
Og venter kun det Øieblik, da Sidi
Ved Straalen af sin første Kjærlighed
Skal Trylleblomstens Purpurblade aabne,
Og lægge Aandesceptret i hans Haand.

Lulu.

Mit Hjerte skjælver; — hvis hun elsked ham!
O, lad mig ile!

Feen.

Tag da denne Fløite,
Udskaaren kun af simpelt Rør, men riig
Paa Tonens Tryllemagt. — Tag denne Ring,
Af Sidi kjendt; den kaster over Dig
Et Trylleslør, som Dilfengs Lumskhed ei
Formaaer at løfte; — kommer Du i Fare,
Saa kast den hen, i det mit Navn Du nævner,
Maaskee er Redning da; men vær forsigtig!
Et Blik er nok at vække Dilfengs Mistro,
Og knækket var mit Haab. — Ei mere kan

Jeg sige Dig, min Lulu! — Frels min Sidi,
Og Rosen, Lulu! Eengang blomstrer kun
En himmelsk Rose paa den kolde Jord!

(Forsvinder).

Lulu (allene).

Omduftet af venlige Dale
Jeg vanked med blegnende Kind.
Tomt var det i vrimlende Sale;
Selv Vaaben ei fryded mit Sind.
Da viste mig Himlen et Billed;
Og Engle tiltonede mig:
"Den skjønneste Rose vi stilled
Paa Klippen, og pleied' for Dig!"

I skyhøie Borg jeg indtraadte,
Og gav for en Gartner mig ud.
Ei Purpur og Guld mig forraadte;
Kun Hjertet maa vinde sin Brud.
Blandt Liljer og blide Kjærminder
Min Kjærligheds Billed jeg saae.
Da blussede høit mine Kinder,
Og Hjertet saa høit monne slaae.

Og, alt som jeg Blomsterne sanked,
Til Krandse dem skjælvende bandt,
I Barmen det høiere banked,
Og Himlen og Jorden forsvandt.
Kun Rosen min Længsel begjerte,
Til Barmen jeg drog den saa øm;
Da smilte en Mø ved mit Hjerte; —
Men Billedet var kun en Drøm.

(Trykker Fløiten til sit Bryst og iler bort).

Mørk Klippehvælving.

Dilseng

(med en magisk Tavle).

Med blege Flammer flyde Træk i Træk,
Et vildsomt Chaos hvirvler sig for Diet,
Det bobler, koger; — hvilken Gnistren, ha!
Vil Frygt mig haane? — Flammen slukker sig;
I sorte Omrids bølger Røgen frem.
Det famler, truer! — bort forsagte Tegn!

(kaster Tavlen).

Jeg vil ei frygte. — Snart i Sidis Arme
Jeg Alt kan trodse. — Barca!

Barca (under Jorden).

Strax, ja strax!
Min Fakkel blæser ud.

Dilfeng.

Hvi roder Du
Dernede som en Muldvarp?

Barca (kommer frem).

Har jeg Fred
Et stakket Øieblik? — Den Pokkers Unge
Var smuttet bort, hvis ei jeg havde Øine
Paa Hænder og paa Fødder.

Dilfeng.

Nu?

Barca.

Imedens
Jeg pusled lidt i Skoven om, og Du
Paa Stjerner saae, hun havde listet sig
I Mulm og Mørke ned i Fjeldets Dyb,
Hvor Ogler selv maa snappe efter Luften;

Der fandt jeg hende ved en Klipperevne,
Som Ingen før har mærket.

Dilseng.

Hm! — hvor er hun?

Barca.

I bedste Selskab. — Troede hun ei strax
Med Suk og Taarer, denne Hexesalve,
Som Qvinderne saa herligt veed at bruge
Naar Alting glipper dem, at gjøre sig
Usynlig — ja! men jeg kan ogsaa hexe
Med Svøben her.

Dilseng.

Hvor er hun?

Barca.

Strax herved,
I bedste Selskab! Ja, det er en Plage
At staae paa Qvindevagt, man kan ei blinke
Med Øiet mellem Tanken og Bedraget.

Dilseng.

Hvor er hun?

Barca.

Hvilken Hast! — I bedste Selskab!
Paa Veien just vi kom til Spindestuen,
Hvor Døren stod paa Klem. I hver en Krog
Bag hæse Rok en Hexeqvinde lured;
Den sorte Haspe som en Vædderkop
I Maaneskinnet løb. Der var en Spinden
Og Tvinden, Haspen, Karten, hele Stuen
Var een uhyre Spindelvæv. — Eia,
Der skjød jeg hende ind.

Dilseng.

Et deiligt Selskab!
Du hader Pigen, er misundelig
Og skinsyg, troer jeg.

Barca.

Har i otte Aar
Hun andet da end piint og plaget os.
Og hvad forstaaer hun vel? Forbrænde Stegen
Og svide Grøden, plante Nelliker,
Kjærminder og Ranunkler — eller hvad
Det Ukrud hedder Alt — i Potter og
I Gryder; — jo! —

Dilfeng.

Det var en herlig Fangst
Jeg gjorde der; ei sandt?

Barca.

Dit Hoved gjorde
Du til et Fluehuus, og Tryllestaven
Til Fluesmække; vogt Dig, at Du ei,
Naar Fluen Du vil ramme, slaaer Dig selv
For Panden.

Dilfeng.

Snak! — Jeg har ei flere Smiil
At tabe nu. Nys svæved over Egnen
Den underlige Glands, som blinder Diet.
Den nøgne Skov stod atter klædt i Løv,
Og Bækken risled, Fuglene slog Triller;
Men jeg! — Afsted! Svartalferne lad slaae
En Kreds om Klippen, Intet sig maa nærme;
I giftig Taage Skoven skal indhylles,
Og Nattens Rædsler samle hid og did.
Forstaaer Du mig? Naar Alt er sikkert, lad
Saa Hornet høit fra Borgens Tind forkynde
At Dilfeng holder Bryllup!

Barca.

Bryllup!

Dilseng.

Flux

Afsted! nu gjelder det. — Jeg gad dog prøve,
Periferihme! hvo af os der har
Den største Magt: Du med dit Maaneskin
Hvad eller jeg med mine Elskovsflammer! —

(Bort).

Barca.

Ei, ei! det bliver lystigt! — Bryllup! Ei!
Saa kan vi slukke Lyset jo; (puster Faklen ud).

God Nat!

Og trække Huen over Øret. — Bryllup! —
Haha! —

Naar Møen bliver Kone,
Ha ha ha!
Hun bær en Rosenkrone,
Ja ja ja!
Saa bryster hun sig,
Saa ryster hun sig;
Ei! hvor blev Rosen af?

Naar Møen bliver Kone,
Ha ha ha!
Hun faaer saa sød en Tone,
Ja ja ja!
Saa skjælder hun lidt,
Saa smelder hun lidt;
Hvor blev det Søde af?

Naar Møen bliver Kone,
Ha ha ha!
Hun deler Mandens Throne,
Ja ja ja!
Saa trykker hun lidt,
Saa rykker han lidt;
Ei, hvor blev Manden af?

(Sidi, flygtende for Dilfeng. Barca ifer bort).

Sidi.

Fjeld, begrav mig!

Dilfeng.

O, at trykke
Til mit Bryst Din Haand, Din Barm!

Sidi.

Bort Forvovne!

Dilfeng.

Elſkovs Lykke
Har ſin Throne i Din Arm.

(Barca lader ſig tilſyne).

Sidi.

Som Hyænen paa ſit Bytte,
Lure Rædsler i hver Vraa.

Dilfeng.

Aander paa Dit Vink ſkal lytte,
Stjerner fra Dit Smiil udgaae.

Sidi.

Himmel, lad din Lynild ramme,
Frels mig Død, jeg kalder dig!

Dilfeng.

Skjønne, hvor Din Læbes Flamme
Til ſit Alter drager mig!

Sidi.

Milde Soel, hvor er din Lue,
Lyſe Dag dit Sølverſmiil! —

Kun fra Mulmets sorte Bue
Suser Angstens tunge Piil.

Barca (til Dilfeng).

Gjennem Mørket som en Slange
Bugter Hexeflokken sig:
Fuglen vil den atter fange,
Viser Braad og Tænder mig.

Dilfeng (til Sidi).

Perler skal Undinen bringe,
Gnomen offre dig sit Guld,
Sylphen kjøle med sin Vinge,
Salamandren varme huld.

Sidi.

Bring mig til min Moders Hjerte,
Hvor jeg var saa lykkelig.
Giv mig Glæderne tilbage,
Som du grumt berøved mig.

Dilfeng.

Vend til Kiærlighed Din Klage,
Lad min Flamme røre dig.

Kron min Længsels søde Smerte,
Paradiset deel med mig.

(Vil omslynge hende).

Barca (afsides).

Vogt dig, smukke Fugl, for Luen;
Brændte dine Vinger sig,
Ha! som Ødderkoppen Fluen,
Skulde jeg da pine dig.

Sidi
(støder Dilfeng tilbage).

Bort du Falske! — Jeg dig hader!

Dilfeng.

Skjælv for Stormen i mit Bryst!

Sidi.

Kun for Kjærlighed oplader
Kjærlighedens Himmel sig.

Barca
(opirrende til Dilfeng).

Hun dig hader!

Dilfeng (morktruende).

Frygt min Harme!

Sidi.

Ei Din Harme skrækker mig.

Dilfeng og Barca (vildt haanende).

Isne skal Din Uskylds Varme,

Elskov trygle selv Din Røst!

(Dilfeng slaaer med Tryllestaven mod Klippevæggen; en Hexeflok med Fakler, Haspe og Tene farer stadefro grinende frem).

Dilfeng.

Hexe griber hende fat!
Martrer hende Dag og Nat!
Haaret graane, Læben blaane,
Diet stirre huult og mat! —

Hexene.

Nu munter, Barnlille!
Dit Bryllup skal staae.
For Bruden vi spinde
Og Bæven vi slaae.
Vi karte de Roser
Og tvinde det Guld;
Eia, hvilken Glæde,
Naar Tenen er fuld!

Dilfeng.

Af den friske Blomsterkind
Hasper Rosens Purpurspind;

Blodet ſuger,
Barmen knuger,
Som en giftig Nattevind!

Barca
(til Sidi, pegende paa Haſpen).

See, denne rare Haſpe,
Ret for et Blod ſaa ungt;
Hvergang ſig Hjulet ſvinger,
Det bliver dobbelt tungt.
Men lyſtigt maa det løbe,
Med Haanden Ring i Ring,
Hvis ei min ſorte Svøbe
Skal kjøre dem omkring.

Sidi.

Ingen klager med min Klage,
Ingen haaber med mit Haab;
Sukket flyver qvalt tilbage,
Haabet flyer mit bange Raab.

Hexene.

Snart ſlukkes dit Øie,
Snart blegner din Kind;

Med Qvaler vi bøje
Dit trodsige Sind.

Sidi.

Lad slukkes mit Die,
Lad blegne min Kind;
Ei Qvaler skal bøje
Til Trældom mit Sind.

Chor.

I Angst og i Smerte,
I skumleste Vraa,
Dit martrede Hjerte
Skal blødende slaae.

Sidi.

I Angst og i Smerte,
I skumleste Vraa,
Mit bristende Hjerte,
Skal seirende slaae.

(Synker besvimet tilbage, omhvirvlet af Herrnes Fakler).

Anden Handling.

Vild phantastisk Natur.

Ved Foden af Dilfengs Klippe tumle Svartalfer sig i Maaneskinnet. Gjennem et Gitter paa Klippen skimter rødlig Fakkelglands. Maanen skjules af eg til af Skyer.

Chor af Svartalfer.

Lystigt omkring
I susende Ring!
Dag flyver bort;
Nat kommer sort.
Lystigt omkring
I susende Ring!

En Nisse.

Smaapusling rider ud at rane,
Kluk, kluk!
Han leger med Høne og Hane,
Kluk, kluk!

Saa drikker han Ægget,
Og griner i Skjægget,
Kluk, kluk!

En Svartalf.

Svartalfen pusler om i Lunde,
Tys, tys!
Han hører to kysſende Munde,
Tys, tys!
Saa jager han Møen,
Vanvittig i Søen,
Tys, tys!

(Stigende Fløitetoner fra Skoven. Dilfeng aabner Gitteret og lytter med synlig Tilfredshed. Ulferne blive urolige).

Chor.

Over Fløi, over Flag,
Over Top, over Tag!
River Vinge af Fugl!
Knækker rullende Hjul!

Over Tag, over Top!
Hvad er ned, vender op!

Hvad er op, vender ned!
Gjennem Mulmet afsted!

(De forsvinde).

(Lulu træder frem som en gammel Mand, med Fløiten i Haanden).

Dilfeng.

Vel var det Du holdt inde. Havde ikke
Dit Spil mig næsten draget ud af Taarnet,
Som var jeg hildet i et Tonegarn. —
Hvi skjælver Du? kom hid, Du Gamle, kom!
Har Du ei Lyst at tjene mig? jeg trænger
Just til en Spillemand som Dig.

Lulu.

Mit Spil
Er snart tilende, Herre! — Jeg er svag,
Har fire Snese Aar paa Ryggen alt,
Og vilde kun, naar I blev keed af mig,
Jer falde til Besvær.

Dilfeng.

Ei hvad! naar jeg
Vil taale Dig, saa gjør Dig ikke kostbar!

Lulu.

Som Fuglen helst jeg flyver frit omkring.

Dilfeng.

Til Høgen ſidder Dig paa Nakken, — nei!
Smut Du itide under Taget, Gamle!

Lulu.

Mit Tag er overalt:. thi overalt
Jeg finder aabne Arme,. overalt
Er jeg velkommen; Fløitens søde Klang
Mig Dør og Hjerte overalt oplükker;
Den muntre Dreng ſig ſvinger paa mit Knæ;
Den hvide Ølding trykker varmt min Haand;
Og Ynglingen henrives af mit Spil,
Og til min Klage Møen venligt lytter.
Naar jeg er træt, paa Blomſterduft jeg hviler,
Og Veſtenvinden køler mildt min Pande.
Mit Hjem er overalt: den hele Jord
Med ſine Blomſter, Skove, Bjerge, Hytter,
Den hele Verden med ſin Pragt er min;
Thi overalt jeg finder aabne Arme.

Dilfeng.

Ei, ei! Du taler i et Sprog, ſom kunde
Du med din Kunſt opvække Døde. Jo,
I Kunſtnere er et almægtigt Folk! —

Lulu.

Saa meget ringere just ei.

Dilseng.

See, see!

Og om jeg satte dig paa Prøve?

Lulu.

Prøven

Jo staaer til Eder.

Dilseng.

Hm! — hvor længe da,

Nu for Exempel, er Du om at spille

En Pige føielig?

Lulu.

En to, tre Timer;

Alt eftersom hun er balstyrig til.

Dilseng.

Det maa jeg lide! Sæt Dig ned i Græsset!

Og fløit af alle Kræfter! Hjælper det,

Saa kan Du vente Dig en god Belønning;

Hvi nøler Du.

Lulu.

Man ellers byder mig

Den bedſte Plads i Stuen, lægger Hyndet
Tilrette ſmukt i Høitidsſædet, fylder
Den blanke Skaal med Viin, og flyver paa
Mit Vink.

Dilfeng.

Men jeg betaler Dig.

Lulu.

Jo Herren
Forſtaaer ſig godt paa Kunſten! Troer han, jeg
Mig bryder om hans Skillinger? Hver Tone
I denne Fløite veies ikke op
Med Guld.

Dilfeng.

Vi komme vel tilrette.

Lulu.

Saa? —
Tilrette! See! hvad troer I, Kunſten er?
Et Stykke Lærred? Kunſtneren en Kræmmer,
Som man kan tinge med? Nei, nei; ſaa har
I Jer forregnet,

(Struer Fløiten fra hverandre, og lader ſom om han vil gaae).

Dilfeng (afſides).

Hvilket Overmod! —

Men spille kan han, og Geniet maa
Man holde sligt tilgode. (Høit). Hør mig Gamle!
Din Kunst fortryller mig, og just heroppe
Jeg har en lille egensindig Glut,
Som, Du forstaaer mig nok, er noget knibsk,
Og ærgrer mig med sine vrantne Miner,
Naar helst jeg saae et Smil; kom ind i Stuen,
Lad see, hvad Du formaaer. Pokalen skal
Ei svigte Dig.

Lulu.

Det laer sig høre; men —

Dilseng.

Du tvivler? Vil Du prøve Vinen først?
Det staaer til Dig!

Lulu
(seer op og ned af Klippen).

Men —

Dilseng.

Nu? —

Lulu.

Men kan jeg stole
Paa Herrens Ansigt da? Vil ei han spærre
Mig inde der?

Dilseng.

Du har Din Frihed; kom!

Lulu.

Velan da! jeg er træt, og gad nok smage
En Skaal af Herrens Viin, hvis den bestaaer
Sin Prøve.

Dilseng.

Kom!

Lulu.

Og troer da Herren, jeg
Kan som en Flue kravle op ad Væggen?

Dilseng.

Oho!

(Klippen aabner sig).

See der; men tag Dig vel iagt
For Trappen, Gamle! den er steil.

(Lulu gaaer ind; Klippen lukker sig med et Dron).

Klippehal, oplyst af Fakler.

Sidi staaer for et Bord, og hasper Garn. Hexequinder sidde omkring hende, og spinde. Barca gaaer imellem dem med sin Svøbe.

Hexenes Spindesang.

Første Hex.

Slunken Ødderkop sidder paa Tue,
Har hverken Læ eller Ly;
I Hallen sig tumler stolt Flue,
Puster sig op saa kry.
Ødderkop gumler,
Og Flue brumler;
Flyv Flue! ja flyv, flyv!

Barca.

Men ikke for høit, allerkjæreste søde lille Flue! ikke for høit; Spurven er et graadigt Dyr! Og heller ikke for lavt, ikke for lavt! der mylrer det af Spindelvæv og Ødderkopper; — Uhja! det kravler og kravler —

Anden Hex.

Slunken Ødderkop kravler i Mose,
Plages af Hunger og Nød;

Stolt Flue sig gynger paa Rose,
Vrager den Honning saa sød.
Ødderkop gumler,
Og Flue brumler;
Flyv Flue! ja flyv, flyv!

Barca.

Det faaer en ynkelig Ende, skjøn Jomfrue! Fluen bliver slikmundet, og der er Fluegift i Honningen. Aa, den stakkels Flue! hør, hvor den summer, hør, hvor den brummer! den svimler. —

Tredie Sex.

Slunken Ødderkop lurer i Vævet,
Soler sin runkne Hud;
Vips har han stolt Flue i Svævet,
Suger den langsomt ud.
Ødderkop gumler,
Og Flue brumler;
Flyv Flue! ja flyv, flyv!

(Dilfeng og Lulu træde ind).

Lulu (ved Synet af Sidi).

O søde Drøm!

Barca (til Dilfeng).

Hvor er den gamle Ugle
Med glatte Fier igjennem Skoven fløiet?
Der ſtikker noget under.

Dilfeng (til Lulu).

Muntert Gamle!
Forſøg Din Kunſt. —

(til Barca).

Det rager ikke Dig,
Hvad Ugler her jeg lader flyve ind
Og ud. Affted, bring Viin!

(Barca, maalende Lulu med Dinene, bort).

Lulu
(til Dilfeng, pegende paa Sidi)

Er det?

Dilfeng.

Ja viſt!

Lulu.

Hun ſeer ret fager ud!

Dilfeng.

Ja viſt!

Lulu.

En nys
Udfoldet Roſenknop.

Dilfeng (utaalmodig).

Ja vist! Ja vist!

Men Fløiten, Fløiten!

Lulu.

Sagte, Herre! sagte!

Saaledes presser I den mindste Tone
Ei af min Fløite ud, saalidet som
Et venligt Smil af Pigens Purpurlæber.
Jeg holder mig til Eders Løfte. Vil
I have Nytte af en Kunstner, maa
I være høflig, efter ham Jer lempe,
Og vil af Qvinden Kjærlighed I haabe,
Saa maa I være kjærlig. Veed I ei,
At Kjærlighed med Kjærlighed kun vindes;
At Ømhed smelter Qvindens Bryst, og Tvang
Forstener det? Hvorledes kan I troe,
At denne Haspes tunge Hjul, og Synet
Af disse Uglebilleder, og Dvergen,
Hvis grumme Svøbe furer Liljehaanden,
Som kun er skabt til ømme Kjærtegn — ha!
Hvorledes kan I troe, at slige Bødler

Kan Hjertets fine Blomst oplukke, uden
At sønderrive den?

Dilfeng.

Hvis det kan hjelpe,
Saa, skjøndt det hidtil var forgjæves, vil
Jeg dog endnu engang det prøve.

(Til Hexene).

Bort!

(De forsvinde).

Sidi.

Hvad skal jeg troe? —

Dilfeng.

Tag Fløiten nu og spil!

Lulu.

Det vil jeg.

Sidi.

Er det Drøm?

Lulu.

O kjælne Fløite!
Udgyd din Magt i milde Tonestrømme,
Og bring mit Hjerte til den Hulde hen.

(Phantaserer paa Fløiten).

Sidi

(som mere og mere tildrages af Fløitetonerne, der snart ganske bemægtiger sig hendes Følelser).

Moder! hører jeg Din Røst?
Vela! er det Dig, som kalder?
O hvor saligt i mit Bryst,
Søde Drømmeklang, du falder!

Lulu.

Fra sit Eden
Kjærligheden
Bringer Lindring Dig og Trøst.

Sidi.

Sagte bæver Sylphesangen,
Blomster dufte, Bølger gaae;
Duggen glimrer over Vangen,
Lundens Nattergale slaae.
Saligt søde Drømme bølge
Fra den fjerne Stjerneklang.
Vela, kom! O, lad os følge
Maanens Fied bag dunkle Hang.
Hører Du de kjælne Toner?
Det er Alferne, o see!

Dandsende med Demantkroner
Paa den klare Maanesnee.
Gnomer frem af Fjeldet springe,
Hist Undinen dykker ned;
Sylpherne med Klokker ringe,
Vela! lad os spøge med!
O, hvor saligt her at svæve
I den lette Alfedands;
Moder smiler, Sange bæve,
Roser sig paa Straaler hæve,
Stjerner slynge sig i Krands!

Lulu.

Om Dit Eden
Svæver Freden
I sin rene Liljeglands!

Sidi.

O, hvi blegne Dine Kinder?
Hulde Vela! — søde Navn!
Ak, som Dug min Fryd henrinder;
Hjertet banker — Drømmen svinder,
Taarer har jeg kun og Savn!

Lulu.

Dmt, hvad Smerten saarer,
Læger Uskylds Fred,
Og i Dug af Taarer
Blomstrer Kjærlighed.
Nattergalen klager,
Rosen dufter bly;
Kjærligheden drager
Begge til sin Sky;
Og om Jord og Himmel
Slynger Uskylds Aand
Med sin Stjernevrimmel,
Saligheders Baand.

Sidi.

O, jeg var saa barnlig glad,
Moder! i Dit Blomsterrige;
Mellem Alferne jeg sad,
Hørte Velas Sange stige;
Fra mit Eden
Flygted Freden,
Aldrig meer jeg bliver glad!

Lulu.

Snart igjen Du vandrer glad,
Skjønne! i Dit Blomsterrige.
For den gyldne Stjernerad
Nattens mørke Skygger vige;
Fra sit Eden
Kjærligheden
Rækker Dig et Olieblad!

(Griber Pokalen, som Barca har bragt, og kaster et betydningsfuldt Blik til Sidi).

Barca (afsides til Dilseng).

Hvilke Fagter! — tro ham ei!
Vogt Dig for den Fløitespiller!
Nys han fandt i Skoven Vei,
Nu han plager os med Triller;
Haanden vinker,
Øiet blinker;
List jeg ahner; — tro ham ei!

Dilseng.

Lad ham færdes som han vil;
Paa Dig selv Du vare tage.
Døden vandt han ved sit Spil,

Om han torde mig bedrage;
Lad ham vinke,
Lad ham blinke,
Jeg gav Frihed ham dertil.

Barca.

Mellem Tvivl og Harm jeg kæmper;
Ei han høre vil min Røst.
Sælsomt denne Fløite dæmper
Al Mistanke i hans Bryst.
Med den gamle Snog fortrolig,
Selvklog han foragter mig;
Rolig, vrede Hjerte, rolig!
Snart opløser Gaaden sig.

Dilseng, Sidi, Lulu.

Mellem Frygt og Haab jeg svæver,
Glad og bange Hjertet slaaer,
I min Sjæl en Himmel bæver,
Livets Stjerne huld opgaaer.
Skjøn som Paradisets Bolig,
Favner Klippens Hvælving mig,

Rolig, fulde Hjerte, rolig!
Snart opløser Gaaden sig.

(Barca river Pokalen til sig og vil bort).

Dilseng.

Hvorhen?

Barca.

Min Ergrelse i Natten give Luft!

(Bort).

Lulu,

(afsides, med Hentydning paa Dilseng).

Hvis Ham jeg kunde fjerne! (Høit).

See nu, Herre!
Hvor glimter ei med milde Regnbuefarver
Den unge Kjærlighed igjennem Taaren,
Og kaster Rosenglands paa Liljekinden;
Men snart den lue skal som Middagssolen,
Hvis Selv I vil!

Dilseng.

Forklar Dig!

Lulu.

I er mægtig,
Besidder sjeldne Kræfter; — Tryllestaven
Ved Eders Side længst mig kunde sagt det,

Hvis ei af Rygtet jeg det vidſte alt;
Dog ſpærrer I ſom Muslingen Jer inde
I denne Klippeſkal, — berøver Pigen,
Hvis Kjærlighed I beiler til, hver Glæde,
Som Lys og Skjønhed give Sjelen. — See
Jer dog omkring! betragt ved disſe Fakler
Jer ſkiønne Bolig! See, er disſe Vægge
Af Stormen fured', ſkabt til Ly for Glæden?
Er dette Buur med ſine ſorte Stænger,
Et Tempel, viet Kjærlighed?

Sidi (affides).

Hvad gav

Ham dette Mod! —

Lulu.

Bekrands med Roſer
Den ſkumle Hal. Giv Pigen Legeſøſtre,
Som aabne kan det bange Bryſt for Ømhed;
Lad Smil og Glæde flagre frit omkring,
Og viis Dig ſom en kjærlig Elſker, viis
At ei Du aagrer med Din Rigdom. Pragt
Indtager Qvindens Sands; Naturen ſelv

Er prægtig; Blomster strøer den for sin Fod,
Og Sole straale i dens Diadem.
Hvad Under da, Naturens Skjønneste
Den skjønne Qvinde ligne vil sin Moder? —
Du har en Talisman, fortæller Rygtet,
Hvis Magt behersker Aandeverdner, brug
Dens Kræfter; byd! Et Vink, et sagte Ønske,
Og Elementer lægge deres Skatte
For Pigens Fod; hvor kan Du dvæle? viis
Dig hendes Ømhed værdig; bryd
Det Mulm, som Dig indhyller!

Dilseng,
(betragtende Lulu skarpt; affides).

Skulde Barca
Dog have Ret! — Hvert Øieblik den Gamle
Mig bliver meer mistænkelig. Forsigtig!
Periferihme har ei Godt isinde; —
Og denne Fløite! ha, det usle Straa,
Et Spil for Vinden kun. Men han! — Hvis han!
Saaledes, ha! nu bliver Alt mig klart;
Med slige Blikke skuer ingen Øiding.

Og jeg! — ha skam dig Dilfeng! gik Du da
I Søvne? — Hvor han suger sig
Med Blikket fast; — men vogt Dig!

(Bort).

Sidi.

Mit Hoved svimler.

Lulu.

Hvor hun er skjøn!
Hvilken Uskyld! hvilken Ynde!
O, salige Drøm!

Sidi.

Hvor bønligt
Hans Die paa mig hviler!
Fromt er hans Blik;
Betydningsfuldt han nys tilvinked mig,
Han nærmer sig. —
O, turde ham jeg troe!

Lulu.

Hvert Øieblik er nu et Liv!

Sidi.

Ahnende mit Hjerte stiger

Lulu.

Jeg Alt maa vove;
Bort dunkle Slør!

(Han drager Ringen af).

Sidi.

Himmel! En Yngling!

Lulu.

Rolig, Hulde, rolig
Dæmp dit Hjertes Slag
Over Uskylds Bolig
Grønnes Haabets Tag.
Selv med Haabets Farve
Gravcypressen groer,
Og i Sorgens Larve
Glædens Psyche boer.
Snart Din Jubel lyde
Under Himlen blid;
Dine Baand at bryde,
Skjønne, kom jeg hid.

Sidi.

Ubesindige,
Hvad har Du vovet!

Hvis man opdaged Dig!
Hvilken Fare!
Fly!
Du knuser min Barm!

Lulu.

Frygt ei, Du Hulde,
Din Moder sender mig.

Sidi.

Min Moder!

Lulu
(giver Sidi Ringen).

See dette Tegn!

Sidi.

Min Moders Ring!
O Salighed!
Hun har mig ei forladt!
O Glæde! Glæde!
Hvor kan jeg Dig udholde!
Din Vælde dræber mig!
Moder!
Søde Glædes Lue,
O, fortær mig ikke!

Kun i hendes Blikke
Saligt lad mig skue!
Dmt med Taarer væde
Hendes milde Hænder;
Dræb mig da, o Glæde
I mit Paradis.

Lulu.

O, Sidi!

Sidi.

O, min Skytsaand!

Lulu.

Med grusom List
Dig røved Dilfeng fra Din Moders Barm,
Med Gjærrighedens Blikke
Han nu bevogter
Sin kostelige Skat;
Beskyttet af ranet Vælde
Haaner han
Det straffende Glavind.

Sidi.

Den Forhadte!

Lulu.

Kun ved sit eget Vaaben
Han atter fældes.

Sidi.

Hvad er Din Hensigt?

Lulu.

Lad som vil Du lønne
Med Kjærlighed hans Længsel.

Sidi.

Grusomme!
Hvad forlanger Du?
Aldrig!

Lulu.

O, hør mig, Sidi!
Ved Fløitens Klang
Jeg loved at forvandle
Dit Had til Ømhed,
Bekræft mit Udsagn,
Dys Tigeren i Slummer,
Saaledes kun er Frelse mulig.

Sidi.

Aldrig, nei, før skal mit Hjerte briste!

Lulu.

Med Talismanen
Han ſnart tilbagevender;
Giv ham da Haab,
Sin Lykke lad ham ahne;
Naar elſkovsſalig da
Han glemmer ſin Forſigtighed
Jeg Øieblikket griber. —

Sidi.

Nei! Du vil forraade mig.

Lulu.

Ved Din Moders Ømhed,
Du miskjænder mig!

Sidi.

Bort, Falſke! — Frels mig, Himmel!

Lulu.

Du Blikket fra mig vender,
O, Sidi, Sidi!

Sidi.

Tie; forgjæves Du mig friſter!

Lulu
(drager Sværdet).

Saa tael, mit Glavind!
Dilfeng! Dilfeng!

Sidi.

Vanvittige, hvad vil Du?

Lulu.

Indgrave paa hans Bryst
Mit Vidnesbyrd.

(Vil bort):

Sidi (ængstlig).

Holdt! Du styrter Dig i Døden!

Lulu.

O, Sidi!

Sidi.

Hvis Du kunde mig bedrage,
Hvis Din Tale dulgte Svig!

Lulu.

Lad ei Tvivl Dit Hjerte nage,
Tillidsfuld Du følge mig!

Sidi.

Ak, hvert Haab, jeg bange nærte,
Grusomt kun jeg briste saae!

Blomsten selv jeg frygte lærte;
Falskhed i dens Bæger laae.

Lulu.

Ved min Elskovs rene Lue,
Hulde, jeg besværger Dig!
Kunde i min Sjel Du skue,
Ei med Tvivl Du saared mig.

Sidi.

Taarer i Dine Øine opstige;
Klart i Din Sjel, o Yngling! jeg seer.
Tilgiv, o tilgiv den vaklende Pige,
Hjertet har seiret, hun tvivler ei meer!

Lulu.

O Røst fra Himlen!
Du Livet mig gjengiver!
Elskte Sidi!

(Dilseng lader sig tilsyne i Baggrunden).

Sidi
(betragtende Lulu omt).

Du elsker mig?

Lulu (henrykt).

Med Kjærlighedens første, søde Svimmel!

Sidi (uskyldigt).

Jeg elsker Dig!

Lulu.

Du elsker mig!
O, alle Glæders Himmel!

Sidi.

Evig Din!

Lulu.

Evig min! —

Begge.

Himmelske Lyst, som mit Hjerte besjæler,
Kjærligheds søde, fortryllende Ild!
Uskyld og Lykke Dit Alter omknæler,
Glædernes Paradis aabner Du mild.
Fjerneste Aander Din Straale forbinder,
Himlen Du gyder i jordiske Savn.
Sødelig sagte, naar Drømmen forsvinder,
Vaagner Du Livet i Englenes Favn!

(Dilfeng, som har betragtet de Elskende med lumske, uheldsvangre Blikke; træder endelig rask imellem dem).

Dilfeng.

Forstummer Fløiten?

Lulu.

Ha!

Dilfeng.

Hvad er det?

Sidi.

Alt

Er tabt!

Lulu.

Nei, nei! fat Mod! jeg ogsaa har
En Talisman.

(Griber til Sværdet).

Dilfeng.

Nu, lad Dig ei forstyrre;
Kom jeg maaskee lidt ubeleiligt, Gamle!
Du blusser, kaster vrede Blik omkring.
I Kunstnere er dog et kildent Folk;
Hvor let i Flamme! Gjem Din Fløite kun;
Mig lyster nu at vise Dig en Prøve
Paa mine Kunster!

(Svinger Trylleſtaven. Et dybt Mørke udbreder ſig, der af og til gjennembrydes af Lynglimt, ledſaget af en fjern Torden).

Hører I Sylpher!

Og I Salamandrer!

Gnomer, Undiner,
Hører mit Bud!
Følger de luftige,
Glødende, taagede,
Bævende Vinger
Lynsnart ud!

Chor af Aander.

Dig vi adlyde,
Mægtige Drot!
Over Luften Du byde!
Over Flammernes Slot!
Over Bjergenes Haller!
Over Havets Coraller!
Dig vi adlyde,
Mægtige Drot!

(Mørket forsvinder. Om Dilfeng knæle de fremkaldte Aander, som efterhaanden have aabenbaret sig under Besværgelsen).

Dilfeng (til Aanderne).

Bevogter Hallen! — Svæver ned, I Sylpher!
Udvælger flux af Dalens skjønne Møer,
De Skjønneste. Bereder Brylluppet!
Hvad Phantasien skabe kan af Prægtigt
Og Kostbart bringer hid!

(Til Sidi).

Med tusind Smykker
Skal Nattens Stjerner Du fordunkle nu.
For Dig at pryde Jordens Bryst skal bløde,
Og krandse Dig med glødende Rubiner;
De blege Perler, Havets tunge Taarer,
Skal over Barmens Liljebuer rulle,
Sapphirens blaae, Smaragdens grønne Flammer
Et Blomstertæppe for Din Fod udbrede,
Og Luftens Aandehær udgyde Duft
Af Straalebægre paa Din Læbes Purpur.

Sidi.

O bittre Qval!

Dilfeng (til Aanderne).

Bevogter Sahlen! Ingen
Betræde den, og Ingen den forlade
Imod min Vilje.

(Til Sidi).

Kun et Øieblik,
En Evighed for mine Længsler dog,
Jeg iler bort. Den hele Verden skal

Vort Bryllup see; Periserihme selv
Jeg vil indbyde.

Lulu (assides).

Falske!

Dilseng (til Lulu).

Følg mig, Gamle!
Jeg bruge kunde Dine Raad; desuden
De unge Piger elske Ensomhed
Naar Brudekrandsen bindes.

(Drager ham med sig).

Sidi.

Lulu! Himmel!
Han følger ham! som Offerlammet gaaer
Han selv til Døden. Lulu! o vend om!
Din Sidi kalder Dig; o svar mig, svar!
Han svarer ei! I Hvælvingen sig tabe
De fjerne Skridt! — o trøstesløse Gjenlyd.

Vela
(med flere Hyrdinder).

Var det en Drøm? Ak er jeg vaagen? Ha,
Hvor er jeg?

Sidi.

Hvilken Stemme!

Vela.

Sidi!

Sidi.

Vela!

Min Vela! kjære Vela! hvilken Engel
Har bragt Dig hid?

Vela.

O Sidi! spørg mig ei;
Jeg Intet veed. — Min Tanke var hos Dig.
For Dig jeg leved kun; Du var mig nær,
Din Arm omslynged mig, jeg hørte Dig,
Dit Hjerte slog mod mit; o søde Lykke,
O Salighed! hvor er jeg lykkelig;
Min Drøm fik Liv; jeg favner Dig! — o har
Du ei forglemt mig.

Sidi.

Vela!

N-12.

Vela.

O mindes Du, naar Hyrdens Toner
I Hjemmets Morgenrøde klang,
Hvor omt i Ly af Myrthekroner
Vi Favn i Favn vor Glæde sang!

Sidi.

Og Vinden rulled vore Lokker
Med Rosenaande Ring i Ring,
Naar mellem Dalens Blomsterklokker
Vi flagred spøgende omkring.

Begge.

Og naar i Glands af Stjernevrimlen
Vi over Drømmens Bølger gled,
Det var som Englene i Himlen
Fortalte om vor Kjærlighed.

Vela.

O Sidi!

Sidi.

Vela!

(De forlade Scenen Arm i Arm).

Lulu
(kommer tilbage).

Hun er borte alt! —
Min Kjærlighed har røbet mig. — Hvor skal
Jeg Hende søge? — Dilfeng sig forstiller;
Med lumske Sideblik han os betragted;
Og Lyn der glimted fra det mørke Øie.

Uveiret snart vil bryde løs; hver Stund
Det truer med at briste.

(Han søger forgjæves, hindret af Uanderne, en Udgang).

Ogsaa her;
Giv Luft! — Det gjelder Sidis Held. Tilbage!
Jeg maa igjennem.

Barca
(træder ham imode).

Ei!

Lulu.

Tilbage Træl!
Hvis Livet Dig er kjært.

Barca (til Uanderne).

Indslutter ham,
Den Frække!

Lulu.

Vogt Dig!

Barca.

Smukke Sommerfugl!
Du sprælder under Naalen. — Dilfeng! Dilfeng!
Hvor skal jeg triumphere! — Hvilken Pine!
Han hører ei. — Saa stak Periferihme
Paa Krogen Dig? — Men Fiskene er kloge,

De nappe Ormen, lade Krogen hænge.
Bevogter ham I Aander! Dilfeng! Dilfeng!
Ha hvilken Qval! — Jeg selv maa søge ham;
Hvor er han nu! — Rør Dig af Pletten ei!
Et Haarsbred kun — og jeg skal kløve Dig
Imellem Klippestykker.

Lulu (for sig).

O! kunde blot jeg give
Et Vink den bange Pige,
Et Ord med Lynets Hast!

Barca (til Aanderne).

Hvis bort han sig vil snige,
Med Pile ham og Knive
Til Gulvet nagler fast!

Lulu (som for).

Ak! hvis hun var i Fare!
Hvis i min egen Snare
Mig Trolden hilded' snu!

Barca (afsides).

Han sig maa tage vare,
Hvis ei som Hund med Hare
Vi ham skal tumle nu.

Lulu.

Omkring mig Luften brænder;
Og, hvor jeg Øiet vender,
Er Qval og Død mig nær.

Barca.

Et Klap i mine Hænder,
Og flux han Mølle vender
I Luften som en Fjer.

Lulu.

Men see jeg maa min Pige,
Skal end mit Liv det gjelde;
O, Fløite! trofast vær!
Bølg høit, du dybe Kilde!
Din Rislen nu formilde
Den tause Aandehær!

(Fløitephantasie).

Barca
(paa samme Tid).

Hvis bort han sig vil snige,
Styrt over ham som Fjelde
Med Dolke, Pile, Spær.
Fra Hjertets røde Kilde

Hver Boble høit lad spille
I Luften kryds og qvær!

(Bort).

Aandekor.

For mit Blik en Taage viger,
Ømhed vaagner i min Barm.
Armen synker, Hjertet stiger,
Kinden gløder elskovsvarm.
Bølgende i Demantbuer,
Melodiens Nectar luer.
Stjerner for mit Øie tindre! —
Hvo kan Stjernens Gang forhindre!
Søde Tone,
Guddomsfjed! —
For Din Almagt, for Din Throne
Knæle Aandeverdner ned.

(Under Choret gaaer Lulu uhindret bort).

Tredie Handling.

Kabinet.

Sidi (kommer ind med Vela).

Ak nei!
Dit bange Haab min Angst forjager ei.
Nei, nei! —
Selv Drømmens milde Flamme
De blege Qvaler ramme
Med Angst og Savn.
Vee mig!
Den Elskte skuer ei tilbage,
Hans Gang er Ørnens Flugt.
Han hører ei min bange Klage,
Og kaster sig i Dødens Favn.

Vela.

Vær rolig, Sidi! o bekæmp Din Angst;
Hvor kan Du frygte? Lulu elsker Dig,
Hans Kjærlighed ham giver Flammevinger,
Og Døden selv han vilde Dig aftrodse;
Og Du kan frygte? O, hvis Dine Øine
Ham havde seet, da Tigeren han fældte,
Hvis Dine Øren havde hørt hans Stemme,
Da Dig til Frelse, som en Hævnens Engel,
Han viede sit Sværd; nei, Sidi, nei!
Du aldrig havde tvivlet; tro mig, Sidi!
En venlig Genius ham leder; — tro mig!
Forgjæves sendte ei Din Moders Ømhed
Den unge Helt.

Sidi.

Men Dilseng, Vela, Dilseng!
Hvi søger Skjul han under denne Maske?
Hvad er hans Hensigt? vil han skuffe os?
Mit Hjerte sittrer! — for et Øieblik
Jeg kunde glemme Faren vel hos Dig,
I Dine Arme; men des tungere

Nu Angsten ruger paa det arme Bryst; —
Mig ahner noget Grueligt. —

Vela.

O, Sidi!

Sidi.

Jeg frygter Dilfeng. Fra min Barndom alt
Han som et Skrækkebilled svæved for mig.
Jeg hader ham, mit Hjerte afskyer ham,
Og dog — kan Du begribe det? — og dog
Ved Rosens Magt han kalder Aander frem,
Ved Rosen, Vela! — og de lyde ham! —
Jeg frygter ham, mit Hjerte hader ham,
Et Skrækkebilled staaer han for min Sjæl,
Og dog han hersker ved min Kjærlighed,
Ved Rosen; o, opløs mig denne Gaade;
Ved Rosen, Vela! — kan man hade da
Og elske ham tillige?

Lulu (kommer).

Sidi!

Vela.

O!

Der er han!

Sidi.

Lulu!

Lulu.

Lad min Glæde, Sidi!
Forjage Skyen fra Dit Aasyn; Lykken
Er Kjærligheden gunstig. For mit Fjed
Har Uskylds Stjerne luet. Fløitens Magt
Jeg kjender nu, hver Fjende den afvæbner.
Ustandset gik jeg overalt; hver Hindring
Dens Toner sprængte. — Aandeskaren selv
Tilbage veeg og lytted. — Snart som Stormen
Den suste over Skyens Hang, og snart
Med Sommerfuglen spøgefuld den flagred
Imellem Blomster; Alt fortryller den.
O kom, min Sidi! Veien aaben staaer.
Hvad holder os tilbage? kom! vor Flugt
Vil nu ei mærkes; Mørket dækker Alt.
O kom, min Sidi!

Sidi.

Har Du Rosen glemt?
Saalænge Dilfeng har den i sin Magt
Er Flugt umuelig.

Lulu.

Paa hans Bryst den hviler;
Jeg saae den gløde bag det sorte Fløiel,
Da Aanderne han maned. —

Sidi.

Vær forsigtig,
Det gjælder Alt. — O tænk paa mig!

Lulu.

Med List
Man List maa fælde. Selv han mig opfordred
Til kjælent Spil; velan! ved Bryllupsbordet,
Naar stolt han drømmer sig sin Lykke nærmest,
Og vilde Sange dykke op af Svimlen,
Som Havfruskarer paa de skumle Bølger,
Jeg griber Fløiten; — sagte skal den lulle
Som Kilderislen; som et sagte Kys
Af Vestenvinden, naar den eensom flagrer
Igjennem Løvet; sagte, sagte lokke
Med Turtelduens elskovssvimle Kurren
Den dunkle Slummer fra sin Valmusky,
Og sagtne Blodet i dets raske Flugt. —

Han vilde dysse mig i Søvn, velan,
Det gjelder nu en Væddekamp. —

Vela (lyttende).

O hør!
Det var hans Røst. —

Lulu.

Han ei maa savne mig;
Jeg iler forud, Du mig følger. — Sidi!
I Dilfengs Haller dufte tusind Krandse,
Men de er stumme, Hjertet ei dem bandt.
I Lunden sidder taus Periferihme,
Og Myrthen speiler sig i Længselstaarer;
Til hende bringer jeg en Rose!

(Bort).

Sidi.

Lulu!
Endnu et Blik. — Din Ring; — han iler bort,
O stands ham, Vela!

Vela.

Som en Piil han flyver;
Mit Die kan ei følge ham!

Sidi.

Ak, iil,

Min Vela! bring ham denne Ring! — hans Liv
Den frelse kan. — Dog nei, i Farens Stund
Han vilde jo ei ændse den. Behold
Den selv; naar Fare truer, kast den bort,
I det min Moders Navn Du nævner. Gjem
Den som en Helligdom. For Dilfengs Blik
Den ei hos mig var sikker.

(Lyttende).

Hør!

Var det hans Fløite ei? — den kalder! — Vela!
O hør! hvor bedende! hvor elskovsfuldt!
Den kalder mig! — o hør, min Vela! hør!
Nei, nei! jeg vil ei tvivle. — Fil, min Vela!
Lad mine Møer komme; ængstelige
De skiltes fra os. — Gode Vela! — iil!
Jeg vil ei tvivle! —

(Vela bort).

Klang fra Aandeverdnens Zoner!
Suk af Vemod! Elskovs Toner!
Engles Røst i Vexelklang!
Dæmper Storme! mildner Smerter!
Smelter demanthaarde Hjerter!

Tænder hellig Elskovstrang!
Lad, som høit mod Stjernebarmen,
Dybt i Afgrundssvælgets Larmen
Tone salig Seierssang! —
Venligt Haabets Stjerne blinker,
Uskyld jubler, Glæden vinker,
Hjertet skjælver i sin Lyst!
Og paa Melodiens Vinger
Kjærlighed os Krandsen bringer,
Fast omslyngte, Bryst mod Bryst!

(Bort).

Bryllupssalen.

I Forgrunden et ophøiet Sæde. Gjennem en Colonnade i Baggrunden sees en vild Klippeegn. Salen bevogtes af Elementaraander, der tabe sig i et mystisk Halvmørke.

Lulu (træder frem).

O Fløite giv min Sidi Mod,
Din Klang vort Blomsterskib ledsage;
Men kaster Bølgen det tilbage,
Saa dæmp ved kjælen Trylleklage,
O Fløite; den oprørte Flod.

Barca (med Dilfeng).

Du vil ei høre, vil ei troe, velan!
Saa brug Dit Øie, fee! — der ſtaaer han!
(til Lulu).
Ha!
Nu ſkal vi pine dig!

Dilfeng.

En ſmuk Forſamling!
Hvor Blikket gaaer, det møder Bryllupsgjæſter.
Fra alle Zoner ſkuer jeg Vaſaller,
Kun Dalens Hyrder fattes; ogſaa de
Maa gjæſte nu min Hal, jeg længe nok
Var dem til Skræk. —

Barca.

Men ſee dog, ſee! — Nei der;
Kaſt Blikket did! — Har Feen ſlaaet Dig
Med Blindhed da?

Dilfeng.

Min Fløiteſpiller! nu
Hvor gaaer det, Gamle?

Barca.

Er jeg da forhexet?

Dilfeng.

Du keder Dig; men ſnart her bliver lyſtigt.
Jeg ret har ſavnet Dig. — Hvi dvæler Sidi? —
Nu maa Du ei paa Dine Toner ſpare;
En lyſtig Nat ſkal tumle gjennem Borgen
Med røde Fakler, Druekrands i Haaret,
Og Sang og Jubel; — men hvi dvæler Sidi?
En Brudgom er lidt utaalmodig, Gamle!
Det veed Du nok, — ei ſandt? iſær naar Bruden
Er ſmuk ſom min; — Du gløder! — vil man ſee,
Det ulmer under Aſken end, — jo, jo!
Jeg nok har mærket det, Du lider Sidi; —
Dit Die hænger ſmægtende ved Hende. —
Men gjør mig ikke ſkinſyg.

Lulu (for ſig).

Stille Harme!

Dilfeng.

Nu bliver Du vel hos mig, lærer mig
Et Greb paa Fløiten undertiden; hvad?
Jeg kan ei give Slip paa Dig; nei, nei!
Vi To maa aldrig ſkilles ad. — Slaa til!
Som Nattergalen ſkal Du fløite her,

Og ſmelte hen i ſøde Elſkovstriller
Ved Synet af min Lykke. — Tro mig, Gamle!
Vi leve ſkal ſom i et Paradiis;
Som Turtelduerne i Myrthelunden. —
Du elſker Kunſten, Sidi jeg; Du trykker
Til Dine Læber Fløiten, Sidi jeg
Til mine.

Lulu (for ſig).

Nei, det er formeget!

Barca.

Spild
Ei flere Bønner paa den Gamle dog.
Hvad vil Du trygle ham? det er en gnaven,
Af Indbildſkhed utaalelig Krabat,
Der gjør ſig koſtbar med ſin dumme Blæſen,
Som havde han kun Vind. — Ei kaſt ham ud!
Vel tuſind Andre blæſe ham af Pinden;
Lad mig faae Fløiten!

Dilfeng.

Jo, det blev en Tuden!
Nei bliv Du, Gamle!

Barca.

Alting løber rundt; —
Den hele Borg er som en Daarekiste,
Jeg selv maa blive gal.

(Bort).

Lulu.

Forgjæves Du
Forstiller Dig; tag Masken af, jeg har
Ei Lyst, at lege længer Skjul.

Dilseng.

Er Barnet
Af Legen allerede kjed?

Lulu.

Den torde
Vel blive Alvor! —

Dilseng.

Alvor! — usle Orm,
Som med et Blik jeg kunde søndertræde,
Du hvisler mod mig?

Lulu.

Pral er Frygtens Kaabe!
Kast Dine laante Fjær; hvis Din var Magten,
Du længst mig havde knust. —

Dilfenø.

Oho! naar først
Jeg til min Hensigt har benyttet Dig;
Saa er det tidsnok. —

Lulu.

Til Din Hensigt?

Dilfeng.

Nu,
Hvi skulde jeg fordølge det? — Du kom
Mig ret beleiligt; jeg var længe keed
Af denne Kurren for en indbildsk Qvinde,
Hvis hele Væsen gaaer paa Sæbebobler;
En Blomst, som rækker hen sit Honningbryst,
Af Solens Straaler glødende omluet,
Til hver en næsvis Bie; — dog vilde jeg
Ei heller tabe Frugten af min Granskeu,
Og Rosen først med hendes Kjærlighed
Udfolded sig; — da kom Du som en Støvregn
I Høstens Tid, og lokked Blomster frem,
Som mine Tordenbyger havde skræmmet. —
Hun elsked dig — og Rosens Baand var løst.
Hvad mig blev nægtet, ødsled hun paa dig; —

Hun elsked dig; — men jeg har Talismanen! —
Dig rakte Blomsten hen sit Honningbæger,
Du bader dig i Rosens Morgenduft;
Men vogt dig, Søde! Bjørnen staaer bag Busken.
For mig du samle skal til Kuben; jeg
Har Talismanen; mig adlyde kun
Dens Aander. — Sidi gav dig Elskov; — vel!
Jeg selv vil nære den; jeg selv af Funken
Vil puste op et Baal; — jo varmere,
Jo mere lidenskabeligt hun elsker,
Des større bliver Talismanens Magt,
Og med dens Magt fordobles eders Qvaler. —
Du spørger, hvi jeg længst ei knuste dig;
Det var at svække jo min egen Vælde,
Og slippe Grenen, før jeg Frugten greb;
Nei leve skal du, leve for at nære
Din Bøddels Kræfter. Ei jeg vil berøve
Din Elskerinde Synet af dig; nei,
Hun kunde glemme dig; hvad er vel Mindet?
En Draabe Dug paa Phantasiens Blomster,
Som dunster bort; — og Døden drager kun
Med hver en Nat et mere dunkelt Slør

For Kjærligheden. Nei, hun dig skal see
Og høre dig, og elske dig: — til Vanvid,
Og længselmartret strække sine Arme
Imod dig ud, og aldrig naae dig.

Lulu.

Ha!

Fordømte Trold!

(Hugger til ham med Sværdet).

Dilfeng

(berører det med Tryllestaven, det flyver langt bort).

Hvad nu!

Barca

(som har listet sig frem).

Triumph! Triumph!

Lulu

(seer Sidi komme):

Hun kommer, o!

Dilfeng (til Aanderne)

Smed ham til Klippen!

(Lulu iler bort, fulgt af Barca. Sidi kommer med Nela og de øvrige Hyrdinder. Dilfeng fører hende til Thronen. Nela knæler ved hendes Fødder).

Chor. af Sylpher.

Vi duftende Frugter Dig bringe,
Som smelte ved Læbernes Ild,

Klart perler i saftfulde Ringe
En Nectar saa kjølig og mild.

Dit sagteste Suk vi omsvæve,
Og trylle Din Længsel saa kort;
Naar Taarer i Diet Dig bæve,
Vi aande dem smilende bort.

Med Roser og Myrther vi krandse
Saa gjerne den skjønneste Mø;
I Sange og jublende Dandse
Din Vei vi med Blomster bestrøe.

Vela.

Du blegner, Sidi!

Dilfeng (til Sidi).

Læg din runde Arm
Omkring min Skulder!

Sidi (ængstelig sogende).

O, hvor er han?

Dilfeng.

Op,
I Salamandrer! lad den mørke Drue

I gyldne Pantſer ruſte ſig til Kamp;
Vi fordre den! hvor er dens Flammeſpyd?

(Griber Pokalen).

Hvad Støi? —

Barca (med Hyrderne).

Jeg bringer Gjæſter her, men ſom
En Faareflok de knuge ſig tilſammen,
Og ſkjælve over hele Kroppen. Bah!
See hvor de ryſte! Eia, lyſtigt Børn!
Hvi ſtirre I ſaa dumt i Luften hen?
Derude peeb en Faarekylling vel,
En Nattergal med Næbet hang, ei andet!
Nu maae I ſynge med de Fugle, ſom
I er iblandt. See her er Bachus! Eia,
Hvor rundt og venligt ſom den fulde Maane
Hans Anſigt gløder frem af Guldet.

Sidi.

Vela!

Min Angſt mig dræber! —

Barca
(ſvingende en Pokal).

Kloden maatte ſtyrte ſammen,
Var ei Viin en mægtig Gud;

Dybt i Mulmet koger Flammen,
Slaaer af Purpurskyen ud.
Storme hæver den og dæmper,
Driver Spas med Sind og Sands;
Men hvo rask med Guden kæmper,
Vinder Paradisets Krands.
Gives der en bedre Vei?
Nei, nei, nei!
Kun hvo rask med Bachus kæmper
Vinder Paradisets Krands.

Mãa i Nat og Mulm Du famle,
Skjælv ei for et Febergys.
Tøm en Kande af den gamle,
Strax Du Varme faaer og Lys.
Viisdomsfuglen af sin Dvale
Vækker Rankens Tryllestav,
Og hvor Druetunger tale
Synker Daarskab i sin Grav.
Gives der en bedre Vei?
Nei, nei, nei!

Kun hvor Druetunger tale
Synker Daarskab i sin Grav.

Ja med Ranken Alt omfatter
Bachus, Glædens raske Gud!
Som en Phønix Sjælen atter
Flagrer af hans Flammer ud.
Over Stjernen flyver Tanken,
Naar Pokalens Klokker gaae,
Og ved raske Tag i Ranken,
Vi til Paradiset naae.
Gives der en bedre Vei?
Nei, nei, nei!
Kun ved raske Tag i Ranken,
Vi til Paradiset naae.

Dilfeng (sætter Pokalen).

Du bliver lystig, troer jeg.

Barca.

Hm! —
Naar Ravnen synger, veed Du nok,
Det varsler ilde!

Dilfeng

(kaster et Blik paa Sidi og Vela, hvis Angst mere og mere stiger).

Ved mit Skjæg!

Din Stemme skræmmet har de bange Duer.

Sidi.

O Vela!

Dilfeng.

Fyld Pokalen atter!

Nu jeg vil synge.

Barca.

Gjør det bedre!

(Dilfeng gjentager et Vers, som ledsages af hele Choret. Under Sangen kommer den lille Pige fra første Handling gjennem Colonnaden. Hun har en sort Tavle med Flammeziffre i sin Haand. Vela, som først bliver hende vaer, iler hende imøde).

Vela.

O see! Ak er det muligt?

Barca

(farende paa hende).

Slange,

Hvorledes skjød Du gjennem?

Dilfeng.

Rolig, Dreng!

Jeg selv vil føre Ordet her.

(Til Barnet).

Kom hid!

Hvo sender Dig?

Barnet.

Periferihme!

Sidi.

Moder,

Dit Navn! — o, søde Barn, gjentag det!

Dilfeng.

Helst

Jeg gjæsted nu den skjønne Frue selv;
Men aldrig vil hun høre mine Ønsker. —
Hvad hindrer hende? — Sender hun maaskee,
For Tabet af sit eget Komme, mig
En Brudegave?

Barnet.

Denne Tavle kun
Med gyldne Ziffre bringer jeg; Du selv
Maa tolke dem.

Dilfeng.

Lad see! —

Sidi.

O kom til mig,
Fortæl mig om min Moder!

Barnet.

Du er Sidi!

Hvad Du er smuk! ja det er intet Under,
At Vela holdt saameget af Dig. Maa
Jeg ogsaa holde af Dig?

Dilseng.

Ha! Hvorledes?

Advare mig! — Min Undergang! — Og Straf!
Vil hun med Ord mig skrække; hvilket Hovmod!
Nei, nei! saa gaaer det ei Periferihme!
Før skal Dit Maanskin mig berøve Synet,
Og Klippen, som min Tryllestav har manet,
Af Dybet frem, jeg styrte over mig,
Før Rosen blomstre skal i Dine Hænder.

(Sletter Skriften ud med en Haandbevægelse, og giver Barnet Tavlen tilbage).

Bring dette Gjensvar til Periferihme!
Og saa fortæl, hvad nu Du seer, at Dilseng
Til Brudekamret førte hendes Datter.

(Omslynger Sidi).

Sidi.

O frels mig, Lulu!

(Floitetoner lyde).

Dilfeng.

Ja, nu er det Tid;
Nu Maanen omt bevogter Nattens Fjed
Og Elskovs Roser dufte kun i Lunden,
Nu er det Tid! slaa nu, min Nattergal!

(Vil drage Sidi med sig. Fløitetonerne vedblive. En besynderlig Urolighed yttrer sig over hele Forsamlingen. Dilfeng slipper Sidi, hun iler hen til Vela. Forskjellige Grupper danne sig efterhaanden).

Dilfeng.

Hvilken klagende Klang!

Sidi og Vela.

Alfer omsvæve mig!

Dilfeng.

Lad Glæden tale!

Chor.

Hvilke Toner!

Barca.

Luften sortner! —
Blodet standser!

Dilfeng.

Muntert, muntert!

Sidi og Vela.

Mig vugge Blomsterarme,
Hvilken salig Følelse!

Chor.

Tanken svimler!
Livet flygter! —
Hvilken Guddomsmagt!

Sidi og Vela.

Min Sjel opløser sig
I himmelsk Længsel!
O venlige Drøm!

Dilseng.

Døsighed min Aand betager! —

Chor.

O, hvor er jeg?
Søde Qval!

Barca.

Hold inde!

Chor.

Sagte! — Saligt! — O! —

(Lulu-træder ind, og kaster et Blik over den sunkrende Gruppe. Han er atter bevæbnet).

Lulu.

Tak, kjelne Floite!
Nu Alt er Slummer;
Intet Blik mig skuer;
O Kjærlighed, ledsag mig!

(nærmer sig Sidi).

Sidi! — Sidi! —
Hun slumrer.
O Syn fra Eden!
Saa slumre dine Engle, Himmel!
Hvor skjøn!
Hvilken svulmende Vaar!
Stille! — hun bevæger sig! —
Barmen bølger,
Læbernes Roser dufte!
O Sidi! — vaagn! — —

Sidi.

Min Lulu! —

Lulu.

Du er frelst!

Sidi.

Og Dilseng?

Lulu.

Han sover.

Sidi.

Har Du Talismanen?

Lulu.

Jeg har jo Dig!

Sidi.

Men Talismanen, Lulu!

Ak uden den er alle Veie lukte.

Lulu
(gaaer hen til Dilseng).

Snart er den min; mig Intet hindrer.

Sidi.

Forsigtig, Lulu!

Lulu.

Dybt paa sit Bryst

Han den bevarer.

Sidi..

Sagte, sagte!

Ak, om han vaagned! —

Lulu.

Jeg her kan føle den; med gyldne Kjæder

Er Kjortlen sammenlænket.

Sidi.

Hvor jeg skjælver;
Min Barm vil briste! —

Lulu.

Rolig, Elskte! —

Sidi.

Han rører sig! —
Diet halvt sig aabner;
Hvilken Angst! —

Lulu
(tager en Dolk).

Om nu jeg stødte
Ham Dolken i den svigefulde Barm!

Sidi.

O Himmel!

Lulu.

Dog nei! — han sover jo!
O Lykke! Lænken viger!
Jeg har den.

(Viser Rosen. Sidi synker til hans Bryst).

Sidi.

O, hvor saligt Barmen bæver,
Hjertet banker henrykt glad.

Lulu.

Elskov os til Himlen hæver,
Ingen Magt os skiller ad! —

Begge.

Gjennem Farens mørke Torden
Straaler Glædens Rosenvæld;
Himlen drage vi til Jorden,
Sødt foreente, Sjel i Sjel. —

Barca (vaagnende).

Ha, hvad seer jeg!
Hvilken Frækhed!
Dilseng! Dilseng!
Sittrer! skjælver!

Dilseng (ligeledes).

Fuldt er Maalet!
Tifold skal I
Døden døe!

Chor.

Arme Yngling!
Arme Mø! —

Dilseng (til Aanderne).

Adskiller dem!

Barca (til Lulu).

Dit Bedrag dig ikke gavner;
Slet din Plan er lyktes dig.
Døden snart din Frækhed favner;
Hævnen rammer frygtelig. —

Sidi.

Vort Baand ei Graven bryder.

Dilseng (som før).

Som Stormen frem!

Lulu.

Dit Raab forgjæves lyder.

Dilseng (savner Talismanen).

Ha Røver!
Giv flux tilbage
Mig Talismanen!

Lulu.

Hvad er din Klage?

Barca.

Uhørte Frækhed!

Dilseng og Barca.

Dig venter rædsom Marter,
Og Qval og Død! —

Lulu.

Jeg Gjengjeld øved,
Din Løn Du fandt;
Hvad Lumskhed røved,
Mit Hjerte vandt.

Chor.

Rædsomt briste Harmens Lænker;
Hævnens Flammer Barmen brænde!

Dilseng.

Fra Klippens Kammer
Du slipper ei!

Lulu.

Med Sværdets Flammer
Jeg baner Vei!

Dilseng.

Du trodser mig!
Paa Talismanens Magt,
Forblindede! Du bygger.
Velan! men Dilsengs Fald
Skal Eder alle knuse!

(Besværgende).

Raser Dreaner!

(Torden).

Svulmer i Vande!
Afgrundens Flammer
Stormer i Kamp!

Barca (ængstelig).

Hvor han raser!
Hvilket Vanvid!

Dilfeng (som før).

(Uveiret tiltager).

Styrter, I Fjelde,
Bragende sammen!
Spræng dine Bolte,
Dræbende Damp!

Sidi
(til Lulu, idet hun viser paa den endnu slumrende Vela).

O, min Elskte,
Hvad kan os frelse?

Lulu.

Rolig Hulde!
Hans Harm er Afmagt!
O, fat Mod!

Dilfeng (som før).

Rasende Storme,

Fraadende Vande!

Graadige Flammer!

Ender vor Kamp!

(Med vildt udflagne Haar og blaalige Fakler fare Hexene over Fjeldene, der true med at ſtyrte ſammen; Svartalfer med røde Blus følge dem).

Dilfeng.

Ender vor Kamp!

Lulu.

Gjennem Storme,

Gjennem Flammer

Kjærligheden trofaſt gaaer.

(Omflynger Sidi med den ene Arm, og søger at hæve den ſlumrende Vela op med den anden. Pludſelig ſtøder Barca de Elſkende tilbage, og ſvinger ſig over Colonnaden ud paa et Fjeldſtykke, der, øieblikkelig løsrevet af en Lynſtraale, ſtyrter i Afgrunden).

Chor.

Ha! —

(Sidi ſynker afmægtig ned).

Lulu.

O Gud!

Dilfeng (ryſtet).

Ha, hvilken Skjæbne!

Det ramte Barca!

O, ræddſomme Syn!

(Uveiret ſagtnes).

Vela

(farer op af Søvnen ved Lynslaget; hendes Blik møder den døende Sidi).

Sidi!

O Rædsel!

Hvilken Jammer!

(Bemærker Ringen).

O Haab!

Endnu er Frelse mulig;

Flyv, dyrebare Ring!

(Kaster Ringen hen).

Periferihme! Periferihme!

(Scenen forandres til Periferihmes Lund, i hvis Baggrund et lysende Tempel, hvorfra Feen stiger ned, omsværet af Lysalfer. Dilfeng, blindet af hendes Glands, slaaer Hænderne for Øinene, og iler bort. Sidi hæver sig, og udstrækker Armene imod sin Moder, som trykker hende kjærligt til sit Bryst).

Periferihme.

O mine Børn!

Jeg atter favner Eder!

Og Du, min Vela,

Venlige Blomst!

Kom til mit Hjerte!

O, salige Stund! —

Den tause Nat sit Stjerneslør udbreder,

Blandt Taagesyner Drømmens Klokker ringe!

Men Stjernen blegner, Liv og Drøm sig svinge
Til Morgenhimlen, rødmende af Glæder.
De mørke Ulfer flye de hellige Steder,
Hvor Fredens Palme har sit Eden funden;
Hvor lyse Aander svæve over Lunden,
Og Kjærlighed om Uskylds Rose freder. —
Kun Lidenskaben er til Mørket bunden;
Forgjæves Ømheds Fløitetoner klinge.
Som Lavastrømmen hærjer den iblinde.
Men Troskabs Aand af Ringen ei er svunden,
Den tager Hjertet paa sin gyldne Vinge;
Og Kjærlighed og Uskyld Rosen vinde. —

(Hun giver Lulu Ringen tilbage, Sidi Rosen, og fører Begge tillige= med Vela op til Alteret).

Chor.

Jubler og sværmer i bølgende Ringe,
Omstraalet af Glædernes tonende Strøm,
Roser til Kjærligheds Tempel vi bringe,
Let er vor Flugt som en spøgefuld Drøm.

(I stjønne Grupper omringe Alle Templet, hvor Periferihne ud= breder sine Arme over det mildtluende Alter).